

**BIOGRAMY PANELISTEK I PANELISTÓW KONFERENCJI „CENZURA, DEMOKRACJA,
PŁEĆ. FEMINISTYCZNA KRYTYKA I STRATEGIE ROZWOJU”, 22-23 maja 2013**

dr Katarzyna Bojarska – adiunkt w Instytucie Badań Literackich PAN, w Zespole do Badań nad Literaturą i Kulturą Późnej Nowoczesności, członkini Uniwersytetu Muri im. Franza Kafki. Autorka tekstów i przekładów zainteresowana relacjami sztuki, literatury, historii i psychoanalizy. Tłumaczka m.in. książki Dominicka LaCapry *Historia w okresie przejściowym. Doświadczenie, tożsamość, teoria krytyczna*. (Kraków 2009) Pracuje nad przekładem książki Susan Buck-Morss *Hegel, Haiti and Universal History*. Autorka książki *Wydarzenia po Wydarzeniu: Białoszewski – Richter – Spiegelman* (Warszawa 2013). Stypendystka Fulbrighta na Cornell University, Ithaca NY. Laureatką stypendium FNP „Start” (2010) oraz stypendium tygodnika „Polityka” „Zostańcie z nami” w kategorii literaturoznawstwo (2006). Stypendystka programu Młoda Polska (2011) oraz FNP w programie „Mistrz” w zespole prof. Ewy Domańskiej (UAM, Poznań, Stanford University). W latach 2012-2014 kieruje grantem ze środków Narodowego Programu na Rzecz Rozwoju Humanistyki „Świat jako archiwum – krytyczne modele historyczności” oraz grantem „Wydarzenia po Zagładzie” przyznany przez Narodowe Centrum Nauki w IBL PAN.

Sylwia Chutnik – kulturoznawczyni, absolwentka Gender Studies na UW. Prezeska Fundacji MaMa działającej na rzecz poprawy sytuacji matek w Polsce. Przewodnicząca miejska po Warszawie. Pisarka i felietonistka „Polityki” i „Pani”. Jej teksty ukazały się w książkach zbiorowych oraz w wielu katalogach do wystaw sztuki współczesnej i programach teatralnych (min. Teatru Wielkiego-Opery Narodowej, Galeria Bunkier Sztuki). Autorka powieści *Kieszonkowy Atlas Kobiet* (Ha!Art 2008), *Dzidzia* (Świat Książki 2009), *Cwaniary* (Świat Książki 2012) oraz książki *Warszawa kobiet* (Biblioteka Polityki 2011), zbioru felietonów *Mama ma zawsze rację* (Mamania 2012) i *Proszę wejść. Więzienie, historie nieprawdziwe* (Nowy Teatr 2012). Obie powieści zostały wystawione przez Teatr Powszechny w Warszawie i Teatr im. H. Modrzejewskiej w Legnicy. Twórczyni sztuki *Muranooo* (Teatr Dramatyczny w Warszawie i teatr w Tel Avivie) oraz *Aleksandra* (Teatr Dramatyczny w Wałbrzychu).

Laureatka konkursu „Dama Warszawy 2007” i „Wawoaktywnych 2008 Życia Warszawy”. Nominowana do „Stołka” – nagrody „Gazety Stołecznej” 2008, nominowana do tytułu Polki Roku 2007 „Gazety Wyborczej” i Kobiety Glamour 2008 oraz Róży Gali w kategorii literatura w 2010 roku. Jej *Kieszonkowy Atlas Kobiet* został Książką Roku radiowej Trójki. Stypendystka Homines

Urbani 2008, Instytutu Books from Lithuania 2009, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego 2010, Miasta Stołecznego Warszawy 2010, Instytutu Goethego 2010. Laureatka Paszportów Polityki 2008 (literatura). Nominowana do Nagrody Nike 2009 i 2012. Nominowana do nagrody „3 X Ona” portalu „Onaonaona.com”. W 2010 roku dostała Społecznego Nobla Fundacji Ashoka za działalność społeczną. W 2011 roku została laureatką nagrody Fundacji Polcul za działalność społeczną.

Lisa Duggan – profesorka socjologii i kulturoznawstwa na Uniwersytecie w Nowym Jorku, Autorka książek *Sapphic Slashers: Sex, Violence and American Modernity* and *The Twilight of Equality? Neoliberalism, Cultural Politics and the Attack on Democracy*, współautorka z Nan Hunter książki *Sex Wars: Sexual Dissent and Political Culture*, oraz współredaktorka z Lauren Berlant książki *Our Monica, Ourselves: The Clinton Affair and National Interest*. Ostatnio była współredaktorką podwójnego numeru czasopisma “The Scholar and the Feminist Online” i “Queers for Economic Justice” pt. *A New Queer Agenda*.

Alek D. Epstein – socjolog i politolog. Mieszka i pracuje w Jerozolimie i Moskwie, uczestniczy w wielu projektach akademickich, edukacyjnych, na rzecz zmiany społecznej i praw człowieka. Ekspert od izraelskiej historii i polityki, a także historii konfliktu arabsko-izraelskiego. W swojej pracy zajmuje się wpływem intelektualistów na powstanie społeczeństwa obywatelskiego, rozwojem świadomego nieposłuszeństwa jako wskaźnika zmiany w stosunkach cywilno-wojskowych, rozwojem studiów nad Izraelem w różnych krajach, problemem uchodźców palestyńskich i in. Opublikował ponad 160 artykułów w czasopismach naukowych i pracach zbiorowych, jest autorem 14 książek o Izraelu i Bliskim Wschodzie, opublikowanych po rosyjsku, wśród najważniejszych należy wymienić *The Thought Police: Authorities, Experts and Anti-Extremism Campaign in Contemporary Russia* (napisana wspólnie z Olegiem Vasilievem) i *Defending the Authorities against Criticism from Society: Ten Years of Anti-Extremism Campaign in Contemporary Russia*, *Total ‘War’: Art Activism in the Age of Tandemocracy*, *Art on the Barricades: ‘Pussy Riot’, the ‘Bus Exhibition’ and the Protest Art Activism* and *Victor Bondarenko and Evgeniya Maltceva’s Project ‘Spiritual Combat’ and the Struggle for the Christian Sacred Images’ New Life in Art*. Jest przewodniczącym jury Alternatywnej Nagrody dla Rosyjskiej Sztuki Zaangażowanej.

Agnieszka Grzybek – działaczka feministyczna, tłumaczka i redaktorka. Pracuje jako koordynatorka regionalnego programu „Demokracja płci” w Fundacji im. Heinricha Bölla w Warszawie. Tłumaczyła książki z dziedziny feminizmu i problematyki równościowej (m. in. słownik *Sto haseł o równości. Podręczny słownik pojęć dotyczących równości kobiet i mężczyzn w sferze zatrudnienia i polityki społecznej, równych szans i polityki rodzinnej*, podręcznik UNDP *Polityka równości płci w praktyce, Ekonomia i płeć* pod red. A. G. Dijkstra, J. Plantega, Nowa singielka K. Trimberger, *Mistyka kobiecości* Betty Friedan). Współautorka i współredaktorka (wspólnie z Joanną Piotrowską) książki *Polityka a płeć* (Fundacja im. H. Bölla, Warszawa 2005), analizującej kwestię udziału kobiet w polityce.

Anna Viola Hallberg – artystka zaangażowana społecznie i politycznie, kuratorka. Absolwentka szkoły filmowej w Sztokholmie, ukończyła także studia kuratorskie i muzealne. Reżyserowała filmy dokumentalne, jak i reklamowe w Szwecji i USA. Jej prace były pokazywane na Białorusi,

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

Ukrainie, w Rosji, na Łotwie, w Niemczech, Hiszpanii, Serbii, Turcji, USA, Kanadzie i Szwecji. Zaczęła pracować jako kuratorka w 2011 roku w mieście Mariestad. Projekt *CityArtLab/Stadslaboratoriet* był także pokazywany w Mińsku na Białorusi.

W 2012 roku projekt był pokazywany w czterech miastach w Skaraborg, w zachodniej Szwecji oraz w dwóch miastach w Meksyku. Hallberg jest założycielką CityArtLab. Razem z Anniką Karlsson Rixon prowadzi AVIEW NOMAD GALLERY. W latach 2012-13 wróciły do Rosji z pracą *State of Mind* – projekt został sfinansowany przez Instytut Szwedzki. Prowadzi także warsztaty dla społeczności LGBTQ w Rosji. Jest członkinią Stowarzyszenia Artystów Szwedzkich KRO.

Zuzanna Janin – artystka sztuk wizualnych. Brała udział m.in. w Biennale w Stambule (1992), Biennale w Sydney (1993) Sonsbeek (1993), Biennale w Liverpoolu (1998), FOKUS ŁÓDŹ Biennale, Łódź (2010), 54th Biennale w Wenecji (2011). Jej prace prezentowane były w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą m.in. w Kunstverein Salzburg (1995), Museum of Contemporary Art w Chicago (1998), Kunsthalle Bern (1998), Galerii Zachęta Warszawa (1995, 2001, 2003-05), Modernamuset w Sztokholmie (1999), Jeu de Pomme w Paryżu (2000), Ludwig Muzeum w Akwizgranie (1991), Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie (1999-2001, 2005), Izrael Muzeum w Jerozolimie (2004), Hamburgerbanhof w Berlinie (1999, 2005), Kunstmuseum Bern (2006), Galeria Foksal (1996, 1998, 2003), Galerii Manhattan (1995, 2003), Galerii lokal_30 w Warszawie (2005, 2006), Centre d'Art Contemporain Casino Luxemburg w Luxemburgu (2007), Muzeum Sztuki w Łodzi (2007), Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2007), Museum on the Seam w Jerozolimie (2008), Kalmar Konstmuseum, w Kalmarze/SE (2008), Museum of Art w Hajfie/IL (2009), LISTE'07 i '09 w Bazylei, Temporary Gallery Cologne (2010), Kunsthalle Wien Project Space, wystawa indywidualna (2010), Kunstverein Medienturm Graz (2010) oraz w wielu innych galeriach w kraju i na świecie. Była stypendystką m.in. MKiS w Warszawie, KulturKontakt w Wiedniu, ProHelvetia w Zurychu i Pollock-Krasner w Nowym Jorku oraz MKIDN w Warszawie (2009).

Zajmuje się tematyką miejsca (przestrzenne instalacje *Pokrowce*), pamięci (projekt *Memory*) i czasu (nakładane fotografie z serii *Idź za mną, zmień mnie, już czas*). Jest autorką „rysowanych w przestrzeni” rzeźb z drutu i waty cukrowej (rzeźby *Słodka dziewczyna*, *Słodki chłopak*) oraz wideoinstalacji *Walka / I Love You Too*, w której walczy na ringu w sfingowanej walce z zawodowym bokserem. W 2003 roku stworzyła głośny projekt *Widziałam swoją śmierć*, polegający na symulacji niebytu samej artystki. Jest twórczynią fikcyjnej telewizji o sztuce *studio telewiZyJne*: prowadzi ART TALK SHOW z ludźmi sztuki. W 2005 roku powołała Fundację Lokal Sztuki promującą sztukę współczesną. Fundacja prowadzi dwa miejsca sztuki: warszawską niezależną galerię sztuki współczesnej lokal_30 i tymczasową (2009-2010), filię londyńską: lokal_30_warszawa_london project (wraz z Agnieszką Rayzacher). Działania LOKAL 30 na rzecz promocji sztuki polskiej na świecie były wielokrotnie wspierane przez Instytut Adama Mickiewicza w Warszawie oraz Instytuty Polskie na świecie.

W 2009 roku stworzyła pierwsze odcinki „serialu art video” *Majka z filmu (Szaleństwo Majki Skowron) / Majka from the Movie (Madness of Majka Skowron)*, na bazie serialu z 1976 roku, w którym zagrała główną rolę jako amatorka – aktorka dziecięca. Odtwórczynią nowej Majki,

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

rebelianckiej bohaterki błakającej się przez kulturę, czas i przestrzeń jest córka artystki – Mel Baranowska. Obie Majki z 1975 i 2009 roku pojawiają się w pracy artystki równolegle. Praca wideo pokazywana była m.in. na wystawach i pokazach wideo w Polsce, Niemczech, w Wielkiej Brytanii, Włoszech, Szwajcarii, Austrii, Stanach Zjednoczonych (na podstawie polskiej Wikipedii).

Dorota Jarecka – dziennikarka działu kultury w „Gazecie Wyborczej” i krytyczka sztuki.

dr Tomasz Kitliński pracuje od ponad 10 lat na UMCS. Uzyskał Dyplom Tekstu i Obrazu pod kierunkiem Julii Kristevej na Uniwersytecie Paryskim 7. Teksty Kitlińskiego cytowali profesorowie Maria Janion, Zygmunt Bauman, Inga Iwasiów, Sarah Wilson, „New York Times”, a także red. **Dorota Jarecka** w „Gazecie Wyborczej” i David Crowley o Neue Bieriemiennot. Drukował go „The Guardian”, „Der Spiegel”, „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, „The Independent”, „Słowo Żydowskie/Dos jidysze wort”, „Zagadnienia Naukoznawstwa”, „Przegląd Filozoficzny”, „Art in America” i „Gazeta Wyborcza Lublin”. Realizuje projekt badawczy o gościnności i wrogości w społeczeństwie i kulturze wizualnej na Faculty of Arts, University of Brighton.

Kitliński i Leszkowicz brali udział w kampanii *Niech nas zobaczą* oraz *Równi w Europie*. Byli stypendystami Fulbrighta w Centrum Badań o Demokracji nowojorskiego uniwersytetu New School, prowadzili badania w Courtauld Institute of Art w Londynie; ich teksty były publikowane przez oficyny naukowe Routledge, New York University Press, Centre Georges Pompidou-AICA, Harwood Academic Publishers, Cambridge Scholars Press, Klincksieck, Uniwersytet Paryski VIII oraz wydawnictwa Polskiej Akademii Nauk; są także w druku w Prestel (red. Griselda Pollock) i Palgrave Macmillan. Leszkowicz wydał książki *Helen Chadwick. Ikonomia podmiotowości*, *Nagi mężczyzna. Akt męski w sztuce polskiej po 1945* (recenzent naukowy: prof. Andrzej Turowski), *Art Pride* i wiele katalogów **wystaw**, Kitliński – *Obcy jest w nas*, zaś wspólnie – studium *Miłość i demokracja*. Organizowali w Lublinie wydarzenia festiwalu Transeuropa oraz wykłady prof. Griseldy Pollock, Ireny Grudzińskiej-Gross i Christiny von Braun. Działali w zespole redakcyjnym *Magazynu Sztuki* i są członkami Obywatelskiego Forum Sztuki Współczesnej oraz Zielonych.

dr hab. Jacek Kochanowski – filozof, socjolog, publicysta. Zajmuje się socjologią queer i gender, socjologią i filozofią kultury, jest komentatorem prac Michela Foucaulta. Wykłada w Instytucie Stosowanych Nauk Społecznych i na Gender Studies Uniwersytetu Warszawskiego. W pracy naukowej łączy tematykę socjologii queer (socjologicznej analizy sytuacji społecznej osób nieheteroseksualnych oraz kulturowego uwarunkowania owej sytuacji) z badaniami z zakresu socjologii wiedzy i socjologii nauki. Jest autorem pierwszej polskiej teorii społecznej opartej na założeniach *queer theory*, której podstawowe tezy przedstawił w pracy *Fantazmat różnicowany. Socjologiczne studium przemian tożsamości gejów* (Universitas, Kraków 2004). Swoją koncepcję prezentował w czasie wykładów na Uniwersytecie Warszawskim i Uniwersytecie Jagiellońskim oraz w ramach wielu wykładów gościnnych w innych ośrodkach akademickich. Członek Polskiego Towarzystwa Socjologicznego.

Działacz praw człowieka: zajmuje się problematyką dyskryminacji LGBT i kwestiami dotyczącymi prawnej, politycznej, społecznej i ekonomicznej dyskryminacji kobiet. Organizator i

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

prelegent wielu konferencji naukowych w Polsce poświęconych tematyce środowisk LGBT oraz praw kobiet. Był współzałożycielem i jest członkiem honorowym Kampanii Przeciw Homofobii. Jest członkiem Rady Fundacji Kultura dla Tolerancji oraz członkiem Rady Fundacji Przestrzeń Kobiet. Jest opiekunem naukowym Queer UW, a także członkiem Komisji Rektorskiej ds. Przeciwdziałania Dyskryminacji na UW (na podstawie polskiej Wikipedii).

Izabela Kowalczyk – prof. nadzw. dr hab., historyczka sztuki, kulturoznawczyni. Pracuje na kulturoznawstwie w WSNHiD w Poznaniu. Autorka książek: „Ciało i władza. Sztuka krytyczna w Polsce w latach 90.” (2002), „Matki-Polki, Chłopcy i Cyborgi. Sztuka i feminizm w Polsce” (2010), „Podróż do przeszłości. Interpretacje najnowszej historii w polskiej sztuce krytycznej” (2010), współautorka książek o feminizmie i kulturze popularnej oraz autorka artykułów w zbiorach i pismach naukowych. Redaguje pismo internetowe Artmix i prowadzi blog <http://strasznasztuka.blox.pl> Członkini Inicjatywy Indeks 73.

Roman Kurkiewicz – dziennikarz, redaktor prasowy, radiowy, telewizyjny, były dwukrotny redaktor naczelny tygodnika Przekrój, felietonista, autor dwóch książek: *Klasy polskie*, *Lewomyślnie*, autor programów o książkach, wykładowca, aktywista, w latach 1979-89 działacz opozycji demokratycznej, drugiego obiegu wydawniczego.

dr hab. Paweł Leszkowicz otrzymał od Komisji Europejskiej stypendium naukowe Marie Curie Fellowship na University of Sussex. Był kuratorem **wystaw**: *Ars Homo Erotica* w Muzeum Narodowym w Warszawie, *Miłość i demokracja* w Centrum Sztuki Współczesnej Łaźnia w Gdańsku oraz w ASP w Poznaniu, *GK Collection* od Jacka Malczewskiego i Brunona Schulza do Andy Warhola i Doroty Nieznalskiej, *Imperium zmysłów* Izabeli Gustowskiej, Mirosława Bałki i innych wykładowców poznańskiego Uniwersytetu Artystycznego, *Civil Partnerships* na University of Brighon, a także *Miłość to miłość* w Galerii Labirynt w Lublinie. **Wystawy** Leszkowicza zyskały dobre recenzje Doroty Jareckiej w „Gazecie Wyborczej”, Piotra Sarzyńskiego w „Polityce”, Andrzeja Osęki w „Przekroju”, Piotra Kosiewskiego w „Tygodniku Powszechnym”, a także omówienia w „The Art Newspaper”, „Art Forum”, „La Liberation”, „Die Sueddeutsche Zeitung”, „Die Tageszeitung”; o ekspozycji *Ars Homo Erotica* ukazało się tysiąc wzmianek prasowych w mediach międzynarodowych. Telewizje Arte, France 24, ZDF, Deutsche Welle oraz wiele kanałów polskich przedstawiało ekspozycje Pawła Leszkowicza. Na teksty Leszkowicza powoływała się prof. Amelia Jones, a o **wystawie** *Ars Homo Erotica* pisał prof. Piotr Piotrowski w książce *Muzeum krytyczne*.

Leszkowicz i Kitliński brali udział w kampanii *Niech nas zobaczą* oraz *Równi w Europie*. Byli stypendystami Fulbrighta w Centrum Badań o Demokracji nowojorskiego uniwersytetu New School, prowadzili badania w Courtauld Institute of Art w Londynie; ich teksty były publikowane przez oficyny naukowe Routledge, New York University Press, Centre Georges Pompidou-AICA, Harwood Academic Publishers, Cambridge Scholars Press, Klincksieck, Uniwersytet Paryski VIII oraz wydawnictwa Polskiej Akademii Nauk; są także w druku w Prestel (red. Griselda Pollock) i Palgrave Macmillan. Leszkowicz wydał książki *Helen Chadwick. Ikonomia podmiotowości*, *Nagi mężczyzna. Akt męski w sztuce polskiej po 1945* (recenzent naukowy: prof. Andrzej Turowski), *Art Pride* i wiele katalogów **wystaw**, Kitliński – *Obcy jest w nas*, zaś wspólnie – studium *Miłość i demokracja*. Organizowali w Lublinie wydarzenia festiwalu

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

Transeuropa oraz wykłady prof. Griseldy Pollock, Ireny Grudzińskiej-Gross i Christiny von Braun. Działali w zespole redakcyjnym *Magazynu Sztuki* i są członkami Obywatelskiego Forum Sztuki Współczesnej oraz Zielonych.

dr Ewa Majewska – badaczka feministyczna, wykłada na Gender Studies przy ISNS UW, Gender Studies przy IBL PAN oraz w Instytucie Kultury UJ. Członkini i współzałożycielka Indeksu 73 (www.indeks73.pl). Publikowała m. in. w „Signs”, „Transverse Journal” (artykuł o cenzurze: http://groups.chass.utoronto.ca/complitstudents/transverse/current_issue.html), Nowej Krytyce, Przeglądzie Filozoficzno-Literackim, Obiegu, „Bez Dogmatu”, polskiej edycji „Le Monde Diplomatique”. Autorka książki *Feminizm jako filozofia społeczna. Szkice z teorii rodziny* (2009), współredaktorka kilku książek o sztuce, kulturze i społeczeństwie. Niebawem ukaże się jej książka „Sztuka jako pozór? O cenzurze i innych paradoksach upolitycznienia kultury”.

Lidia Makowska - kulturołożka, ekspertka w dziedzinie polityk kulturalnych EU, od 2007 roku prezeska Stowarzyszenia Kultura Miejska w Gdańsku. Współinicjatorka Inicjatywy Indeks 73 i jej członkini w czasach aktywnej działalności Indeksu 73 (w latach 2008-2011).

W latach 1997-2007 koordynowała program współpracy międzynarodowej w Nadbałtyckim Centrum Kultury, prowadziła network ARS BALTICA (sieć współpracy 10 ministerstw kultury nad Bałtykiem), była członkinią Zarządu European Forum of the Arts and Heritage (Culture Action Europe) w Brukseli.

Lidia Makowska specjalizuje się w badaniu miasta, na styku sztuki współczesnej z nowoczesną humanistyką, edukacją obywatelską i kulturą przestrzenną. Koordynuje obywatelską Inicjatywę wrzeszcz.info.pl. Upomina się – inspirując się teorią francuskiego socjologa Henri Lefebvre'a – o prawa mieszkańców do miasta i rzeczywistą partycypację we współzarządzaniu przestrzenią i budżetem miejskim. Członkini Zespołu Koordynacyjnego Kongresu Ruchów Miejskich.

dr Adam Mazur (ur. 1977) - krytyk, historyk sztuki i amerykanista, absolwent Szkoły Nauk Społecznych IFiS PAN, wykładowca w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie. W latach 2002-2013 kurator CSW Zamek Ujazdowski ([m.in.](http://m.in) wystawy „Nowi Dokumentalisci”, „Efekt czerwonych oczu”, „Schizma”, „Świat nie przedstawiony”), a także autor licznych wystaw organizowanych w instytucjach polskich i zagranicznych. Autor książek „Kocham fotografię” (2009), „Historie fotografii w Polsce 1839-2009” (2010) i „Decydujący moment. Nowe zjawiska w fotografii polskiej po roku 2000” (2012). Redaktor katalogów wystaw. Redaktor naczelný magazynu Obieg (2004-11), a od roku 2013 naczelný magazynu Szum. Publikuje w prasie krajowej i zagranicznej.

Dorota Nieznalska – artystka wizualna identyfikowana z nurtem sztuki krytycznej. Tworzy przede wszystkim obiekty rzeźbiarskie, instalacje, zajmuje się także sztuką wideo i fotografią. Jest absolwentką Wydziału Rzeźby ASP w Gdańsku, dyplom uzyskała w 1999 roku w Pracowni Intermedialnej prof. Grzegorza Klamana. Od 1998 roku współpracowała z Galerią Wyspa i Fundacją Wyspa Progress. W 1999 roku W ramach 11. biennale młodych artystów organizowanego przez fundację Germinations Europe uzyskała stypendium pobytowe w Hull w Wielkiej Brytanii. Uzyskała również stypendium pobytowe w Ostdeutsche Galerie w Ratyzbonie w Niemczech (2005/06). Jest laureatką Nagrody Prezydenta Miasta Gdańska dla Młodych

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

Twórców i Naukowców (2000). Zdobyła III miejsce w konkursie na plakat Federacji na Rzecz Kobiet i Planowania Rodziny, Warszawa 2005.

W swojej sztuce koncentruje się na problemie społecznego uwarunkowania i funkcjonowania człowieka, jego cielesności w polskiej, katolickiej rzeczywistości, dekonstruuje role kobiety i mężczyzny w patriarchalnym społeczeństwie. Z powodu instalacji *Pasja* oskarżona przez prawicowe środowiska o obrazę uczuć religijnych. Początkowo skazana na prace społeczne w 2003 roku, ostatecznie uwolniona od zarzutów i uznana za niewinną przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w marcu 2010 roku, po długoletnim procesie (na podstawie polskiej Wikipedii).

dr Adam Ostolski jest socjologiem i publicystą. Jego zainteresowania badawcze obejmują ruchy społeczne, związki między płcią a nacjonalizmem, studia nad pamięcią i socjologię wiedzy. Jest adiunktem na Uniwersytecie Warszawskim i wykładowcą na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym. Członek "Krytyki Politycznej" i (parytetowo z Agnieszką Grzybek) przewodniczący Partii Zieloni.

Roman Pawłowski – krytyk kultury, publicysta, kurator teatralny. Publikuje w „Gazecie Wyborczej”, „Dzienniku Opinii” i „Notatniku Teatralnym”. Z wykształcenia teatrolog (dyplom na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie w roku 1990), w latach 1994-2007 był recenzentem teatralnym wydania krajowego „Gazety Wyborczej”. Zajmuje się problemami nowej dramaturgii i polityki kulturalnej. Zredagował i wydał dwie antologie nowych sztuk polskich „Pokolenie porno i inne niesmaczne utwory teatralne” (Zielona Sowa, Kraków 2003) i „Made in Poland. Dziewięć sztuk teatralnych z Polski” (Ha!art, Kraków 2006), które dały impuls do rozwoju nowej dramaturgii w Polsce. Jest także autorem anglojęzycznego leksykonu „New Polish Drama” (Instytut Teatralny im. Z. Raszewskiego, Warszawa 2008) oraz redaktorem przewodnika „Wątroba czyli badanie polskiego teatru po 1997 roku” (Instytut Teatralny im. Z. Raszewskiego, Warszawa 2010). W latach 2008-2010 był współtwórcą i wykładowcą Szkoły Laboratorium Dramatu, pierwszej szkoły dramaturgicznej w Polsce. Jest kuratorem Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego NOWA KLASZYKA EUROPY w Łodzi, Festiwalu Teatru Dokumentalnego SOPOT NON-FICTION i Przeglądu Współczesnego Teatru, Dramatu i Performansu z Rosji „ДА! ДА! ДА!” w Warszawie (wiosna 2013). Laureat Nagrody im. Z. Raszewskiego dla najlepszego polskiego krytyka teatralnego. Mieszka na warszawskiej Pradze.

Aleksandra Polisiewicz – artystka i performerka. Pseudonim artystyczny Aleka Polis. Absolwentka Instytutu Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie. W 2002 roku otrzymała Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego 2002. W swoich pracach wykorzystuje m.in. wizualizacje przy użyciu animacji komputerowej, wykonywała także prezentacje multimedialne dla Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie.

Artystka radykalna. Feministka. W swoich realizacjach Aleka posługuje się wideo, fotografią cyfrową, tworzy animacje, filmy dokumentalne. Jej (post)krytyczna twórczość otwiera pole do refleksji na temat rekonstrukcji tożsamości, czy lepiej podmiotowości, w przestrzeni kontrolowanej przez szeroko pojętą władzę. Prace Polisiewicz, tworzone z pełną świadomością porażki poszukiwania krytycznego dyskursu, otwierają przestrzeń dla nieobciążonej propagandą interpretacji. W realizacji *Suka* (2003-2004) przedstawiła trzy konstrukcje kobiecej tożsamości

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

proponowane przez różne odmiany totalitaryzmu. Pokazała, w jaki sposób faszyzm, komunizm, kapitalizm określają wygodne dla swojego istnienia modele zachowań.

Stygma (2005), found footage`owa prezentacja składająca się z fragmentów filmu *Chłopi*, przedstawia napiętnowanie, z jakim spotykają się jednostki wykraczające poza ustalone w społeczeństwie reguły. Zazwyczaj są to: tzw. normy obyczajowe ustalane przez władzę reprezentowaną przez rodzinę, rząd, kościół. Każde odstępstwo jest agresywnie tępiące, a ostatni bastion oporu - własne ciało spotyka się ze zdecydowanym atakiem. Paradoksalnie, reakcje na agresję otoczenia polegające na odwzajemnieniu przemocy są potępiane przez samych ją generujących. Autoagresja staje się tu formą obrony. Praca z cyklu *IBM Dedicated* (2004) przedstawia proces powstawania tytułowego napisu na własnym ciele artystki. Krwawe znaki przypominają o kontroli ciała przez różnego typu technologie. Koncern, którego podstawą rozwoju był totalitarny system faszystowski, w epoce postindustrialnej uzyskał formę niezwykle skutecznego narzędzia władzy. Sprytnie przybrał on formę twórcy pozornie przyjaznej technologii. Piętnowanie ciała przez władzę, czyli zdobywanie kontroli nad tym, co prywatne, odbywa się dziś w bardziej wysublimowany sposób - przy użyciu nowoczesnych narzędzi cyfrowych. Nie znaczy to jednak, że jest to mniej groźne niż bezpośrednie zagrożenie organizmu.

Sprawowanie władzy za pośrednictwem organizowania przestrzeni społecznej przy pomocy nośnych idei i architektury będącej ich reprezentacją jest przedmiotem najnowszej pracy Aleki. *Wartopia* (2006) - symulacja idealnego miasta skonstruowana według dokładnych wytycznych ideologii powstała na podstawie odnalezionych przez artystkę oryginalnych faszystowskich i stalinowskich planów przebudowy Warszawy. Polisiewicz stworzyła wirtualną przestrzeń reprezentacji opresji, której możemy doświadczyć bez większego uszczerbku.

W ramach Syren TV współpracuje z filozofką, fotografką, filmówką i równie zagorzałą feministką Ewą Majewską. Razem produkują filmy dokumentalne o polskiej rzeczywistości polityczno-społecznej podlegającej presji środowisk narodowo-szowinistyczno-faszystowskich. W ramach współpracy z Obiegiem, w 2005 r. Polisiewicz założyła w Polsce pierwszą wernisażową telewizję internetową OBIEG.TV (na podstawie polskiej Wikipedii).

Anna Roth – dziennikarka, działaczka feministyczna, blogerka z Berlina.

Anda Rottenberg – historyczka sztuki, krytyczka i kuratorka wielu wystaw. Ukończyła studia na Wydziale Historii Sztuki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 1969 zajmuje się organizowaniem wystaw artystycznych. Do 1973 roku związana była z Zachętą. W latach 1973–1986 pracowała w Polskiej Akademii Nauk, zajmując się badaniami nad sztuką nowoczesną i współtworząc „Polskie Studia Artystyczne”. W 1986 założyła Fundację Egit, jedną z pierwszych niezależnych fundacji sztuki w Polsce.

W latach 1991–1992 pełniła funkcję dyrektorki Departamentu Sztuki w Ministerstwie Kultury i Sztuki, następnie w latach 1993–2001 zajmowała stanowisko dyrektorki Zachęty – Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie. W latach 1991-1993 kierowała także Galerią Mazowiecką w Warszawie, a w latach 1992–1993 Centrum Sztuki Współczesnej Sorosa. Do 2007 roku była

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

przewodniczącą rady programowej Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. W 1998 została przewodniczącą Fundacji Instytutu Promocji Sztuki.

Anda Rottenberg jest członkinią Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki (International Association of Art Critics). W okresach 1988–1990 oraz 1991–1993 pełniła funkcję przewodniczącej polskiej sekcji tej organizacji, natomiast w latach 1994–2000 była zastępczynią przewodniczącego AICA. Należy także do International “Manifesta” Foundation oraz International “Germinations” Foundation.

Wśród wielu wystaw, których była organizatorką i kuratorką znalazły się m.in. *Europa nieznana*, Kraków (1991); polska część *Der Riss im Raum*, Berlin (1994); *Gdzie jest brat twój, Abel?*, Warszawa (1995); *Sztuka z Polski*, Budapeszt, Wilno, Ryga, Tallinn (1996–1997); *Osobisty czas – sztuka z krajów nadbałtyckich*, Warszawa (1996); *Postindustrial Sorrow* – Wiesbaden (2000); *Forgetting-Amnesia*, Brema (2000). Przygotowała też wiele wystaw indywidualnych polskich i zagranicznych artystów. Wielokrotnie obejmowała funkcję kustosa polskiego pawilonu na międzynarodowych wystawach, m.in. na biennale w Wenecji, Stambule i São Paulo. Została też kuratorką wystawy o relacjach polsko-niemieckich w sztuce *Obok. Polska-Niemcy. 1000 lat historii w sztuce* organizowanej przez Martin-Gropius-Bau w Berlinie i Zamek Królewski w Warszawie.

Od 1966 artykuły Andy Rottenberg publikowane są w polskich tygodnikach (m.in. w „Kulturze”, „Polityce” i in.). Jest autorką popularnych serii, artykułów naukowych, esejów zamieszczanych w krajowych i zagranicznych wydawnictwach poświęconych sztuce. W 2009 wydała autobiografię *Proszę bardzo*, stanowiącą sagę rodzinną autorki, w której codzienne życie przeplata się z historycznymi wydarzeniami (na podstawie polskiej Wikipedii).

Katya Shadkovska – artystka, kuratorka, krytyczka sztuki. Studiowała malarstwo na ASP w Warszawie /2001-2006/, w 2009 skończyła Wyższe Muzealne Studia Kuratorskie na UJ w Krakowie. Jako artystka pokazywała prace m.in. w Galerii Foksal, CSW Zamek Ujazdowski, galerii Arsenał w Poznaniu, CSW w Kaliningradzie, Rosja, CSW we Władikaukazie, Osetia, etc. Jako kuratorka pracowała nad takimi wystawami jak *Happiness is a Warm Gun* w RAF, Sankt-Petersburg, Rosja, *Porno* Jacka Markiewicza w Fundacji Sztucznej, *Ceremonial* w CK Krasnoje Znamja w Sankt-Petersburgu, etc. Działa na polu współpracy kulturalnej Polski i Rosji. Jako krytyk sztuki publikowała w *Dzienniku Polska Europa Świat*, *Krytyka Polityczna/Rosja*, www.obieg.pl Od 2011 roku pisze do portalu www.artguide.ru

dr Zuzana Štefková – doktoryzowała się z historii sztuki na Uniwersytecie Karola w Pradze (tytuł pracy: *Gender Aspects of Embodiment in the Czech Contemporary Art*). Wykłada na Akademii Sztuki, Architektury i Projektowania oraz w Radzie ds. Międzynarodowej Wymiany Naukowej. Kuratorka i krytyczka sztuki, autorka artykułów publikowanych w czeskich i europejskich czasopismach poświęconych sztuce. Pracuje jako kuratorka w Galerii Artwall (www.artwallgallery.cz). Jest współzałożycielką Kręgu Kuratorów i Krytyków c2c.

Kuba Szreder - po ukończeniu socjologii na Uniwersytecie Jagiellońskim pracował jako niezależny kurator interdyscyplinarnych projektów z pogranicza sztuki, działań publicznych, krytycznej refleksji i społecznych eksperymentów. W swojej pracy teoretycznej łączy

With the support of the Programme “Europe for Citizens” of the European Union

socjologiczny namysł z analizą obecnych form produkcji kultury. Od 2009 roku jest doktorantem Loughborough University School of the Arts, gdzie bada społeczne, polityczne i ekonomiczne aspekty niezależnych projektów kuratorskich.

Nataliya Tchernalykh – niezależna pisarka feministyczna, krytyczka sztuki i kuratorka. W latach 2010-2012 organizowała wystawy na temat feminizmu i LGBT na Ukrainie. Jest współautorką raportu „Gender, Religion and Nationalism in Ukraine” wydanego przez Fundację im. Heinricha Bölla w 2012 roku.

Tamara Zlobina – ukończyła filozofię w Krajowym Instytucie Studiów Strategicznych w Kijowie, Ukraina (2008). Zajmuje się powiązaniem między twórczością przestrzenną i ideologiczną na terenach sowieckiej Ukrainy, a także feministyczną analizą pracy reprodukcyjnej. Zajmuje się teorią feministyczną i queer, jest teoretyczką sztuki i kuratorką. Specjalizuje się w sztuce kobiet na Ukrainie, Białorusi i w Mołdawii. Współpracuje z wieloma ukraińskimi i międzynarodowymi czasopismami, m.in. „Krytyka”, „Gendernye Issledovaniya”, „Korydor”, „Art-Ukraine” (Ukraina), „Perekrestki” (Litwa), „Public Preparation” (Estonia), „Vector” (Rumunia), „Hudozhestvennyi zhurnal” (Rosja) i in. Była redaktorką czasopisma zajmującego się krytyką społeczną „Commons” (Kijów), w którym odpowiadała za dział sztuki feministycznej i współczesnej (2009-2012). W latach 2011-2012 pracowała jako redaktorka w białoruskim czasopiśmie poświęconym krytyce sztuki „ArtAktivist”, w którym publikowała artykuły na temat sztuki feministycznej we współpracy z lokalnymi artystkami i teoretyk(cz)kami.